

妖孽奇花

ตรารัก 1
สายเลือดบาบ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เฉินเฟย (燦非) เขียน
Heroine, Singin' in the Rain แปล
เฮยจื่อมาหู (黑芝麻糊) ภาพ

overgrAY

ตรารักสายเลือดบาป 1

ชั้นเฟย เหยิน Heroine, Singin' in the Rain 11Ja

《妖孽奇花 上》 燦非 Can Fei 著

Copyright © 2017 Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2467-6

ภาพปก 黑芝麻糊

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนเจริญสุขุมวิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

กลับมาพบกันอีกครั้งนะคะกับนิยายแปลจีนโบราณของโอเวอร์เกิร์ล คราวนี้ขอแนะนำเรื่องราวความรักต่างฐานะในสมัยราชวงศ์ชิง โดยเรื่องกล่าวถึงเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีชีวิตยากลำบากเหลือแสนราวกับสวรรค์ไม่มีความเมตตาให้เด็กคนนี้เลยสักนิด แต่แล้วเขาก็ได้รับความช่วยเหลือจากคนหนึ่งซึ่งกลายมาเป็นคนสำคัญที่สุดในชีวิต เป็นคนที่มอบชื่อให้เด็กสาวคนนี้เสียใหม่ เป็นเจ้าของชีวิต และเป็นนายผู้อ่อนโยนเสมอมา ทว่าเมื่อวันเวลาผันผ่าน ความรักและความเคารพในใจของเด็กน้อยที่มีต่ออีกฝ่ายจะเป็นเพียงความรู้สึกในฐานะนายบ่าวเท่านั้นจริงๆ หรือไม่ ทั้งยังมีเหตุการณ์เลวร้ายต่างๆ อันเกิดจากการแย่งชิงอำนาจในราชสำนักอีกด้วย เช่นนี้คงต้องติดตามเอาใจช่วยสองนายบ่าวกันต่อไปใน 'ตรารักสายเลือดบาป' เล่มนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกิร์ล

แนะนำตัวละคร

* หรุชิว

เด็กหนุ่มผู้มีชาติกำเนิดไม่แน่ชัด ซึ่งองค์ชายสามพบอยู่ข้างทางจึงเก็บมาเลี้ยง อุปนิสัยเจ้าเล่ห์มากแผนการรักและเคารพองค์ชายสามอย่างยิ่ง รูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวกระจ่าง

* องค์ชายสาม

โอรสสวรรค์แห่งราชวงศ์ชิงชาวแมนจู หล่อเหลาส่งงาม เชี่ยวชาญกาพย์กลอนปราดเปรื่องเขียนอักษร ซึ่งซึ่งเรื่องการแย่งชิงอำนาจ ทำทางสุขุมคัมภีร์ภาพราวบัณฑิต ดงแก่เรียน

* หรุชย่า

บ่าวรับใช้ข้างกายองค์ชายสาม เก่งกาจด้านวรยุทธ์ เอ็นดูหรุชิวเหมือนเป็นน้องชายแท้ๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgrAY ได้ที่

www.facebook.com/overgrayyyy

สะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึก

ฝันร้ายอันยากจะลืม

ความจริงแล้ว...เขาแตกต่างจากผู้อื่นที่ใดกันแน่ เหตุใดใครๆ จึงต่าง
รังเกียจเขาเช่นนี้

ส่วนลึกในเรือนหลังใหญ่ ตรงสุดทางเดินริมศาลากลางสระน้ำ ด้านข้าง
ห้องเก็บพินมีห้องเก่าๆ มีดทิมซึ่งทุกคนต่างพากันหลบเลี่ยง ประตูห้องบานนั้น
ถูกปิดไว้ตลอดปีราวกับต้องการกักขังวิญญาณร้ายเอาไว้ด้านใน บางครั้ง
ก็มีกลิ่นเหม็นอับโชยมาตามลม

หญิงสาวนางหนึ่งนั่งอยู่ใกล้กับหน้าต่างบานเล็กๆ เพียงหนึ่งเดียวในห้อง
อาศัยแสงที่ลอดเข้ามาจากรอยแยกปะชุนผ้าเก่าขาดผืนหนึ่งไม่หยุด บางครั้ง
ก็ครวญเพลงไม่เป็นทำนอง บางครั้งก็หัวเราะเบาๆ กับตัวเอง

หญิงสาวนางนั้นตัวผอมบางขาวซีด ผมเผ้ายุ่งเหยิงดูประหลาด บนร่าง
สวมเพียงเสื้อผ้าเนื้อหยาบตัวใหญ่หลวมโพรกชั้นหนึ่ง สองเท้าเปล่าเปลือย
ไม่ได้สวมรองเท้า

ในห้องเก่าซอมซ่อนี้ไม่ได้มีนางแค่คนเดียว ตรงปลายเตียงซึ่งทำจาก
ไม้กระดานยังมีเงาร่างผอมแห้งเงาร่างหนึ่งนั่งคุดคู ค่อยๆ ทะพหมั่นไถ่ที่
ทั้งเย็นทั้งแข็งอย่างระมัดระวัง

หญิงสาวปลันเญหน้าขึ้นส่งเสียงเรียก 'เจ้ามานี่สิ'

เงาร่างที่คุดคูนั้นคือเด็กน้อยอายุประมาณแปดเก้าขวบ สภาพผอมแห้ง

อ่อนแอไม่ต่างกัน บนร่างเขาสวมเสื้อผ้าเก่าซึ่งเห็นได้ชัดว่าขนาดเล็กไม่พอดีตัว
 ครั้นเด็กน้อยได้ยินเสียงเรียกก็พลันแสดงอาการหวาดกลัวออกมา

'ข้าบอกให้เจ้ามานี่' หญิงสาวหยุดมือที่กำลังปะชุนเสื้อผ้า ดวงตาหริ่ง
 จ้องมองเขาเขม็ง แววตาทิ้งชุ่นมัวกึ่งแจ่มใส

เด็กน้อยเดินเข้าไปหาอย่างกล้าๆ กลัวๆ เขาปล่อยให้หญิงสาวนำผ้าผืนนั้น
 ทาบบนร่าง

'ลูกแม่ เสื้อตัวนี้แม่เย็บเพื่อเจ้าโดยเฉพาะเชียวนะ' หญิงสาวเอ่ยขึ้น
 เสียงนุ่ม สีหน้าอ่อนโยนอยู่ข้าง

เด็กน้อยลดความระแวงระวังลงพลางฉีกยิ้มกว้าง ขานรับเสียงเบา
 'ขอบ...ขอบคุณท่านแม่'

หญิงสาวสวมกอดเขา ครวญเพลงไปด้วยลูบหลังเขาไปด้วย

แต่ผ่านไปได้ไม่นาน จู่ๆ หญิงสาวก็พลันหันมาจ้องเขาตรงๆ มองไป
 มองมาก่อนจะสายหน้าซำๆ ดวงตาทั้งสองข้างเบิกกว้างขึ้นอย่างผิดปกติ
 เด็กน้อยเห็นเช่นนั้นก็รีบเบี่ยงกายคิดจะหลบหนีแต่ไม่ทันการณ์ หญิงสาว
 คคว้าแขนเขาไว้รวกับอินทรีตะครุบลูกไก่ นางกระซกหางเปี้ยวของเด็กน้อย
 ลากให้กลับมาเผชิญหน้ากับตน เสียงแหบพร่าน่าสยดสยองราวกับปีศาจร้าย
 ตะโกนดั่งลั่น 'ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าจะทำเจ้าไม่ได้ เจ้าของสกปรกน่ารังเกียจ
 ไปไม่ลงนรกไปเสีย...'

'ท่านแม่ ท่านแม่! อย่าขอรับ! ข้าไม่กล้าแล้ว ข้าไม่กล้าแล้ว...'

เด็กน้อยร้องไห้โฮอย่างตื่นตระหนก หญิงสาวแทงเข็มลงบนท่อนแขน
 ซึ่งคว้าเอาไว้ได้ไม่ถึง เลือดหยดใหญ่ผุดซึ่มออกมาหยุดแล้วหยุดเล่า

ปัง!

ประตูกุณฝลักเปิดออกอย่างหยาบคาย สตรีสองนางก้าวเข้ามา
 มองภาพตรงหน้าด้วยความดีใจฉันทน์ หนึ่งในนั้นเข้าไปลากตัวหญิงสาว
 ออกมา ทว่ากลับถูกกีดเข้าอย่างแรง

'นางสาวเลว กล้ากีดข้าหรือ!' สตรีนางนั้นด่าทออย่างโกรธจัด ดึงมือ
 กลับมาพร้อมฉวยโอกาสตบหน้าหญิงสาวไปด้วย

เสียงตบดั่งซัด หญิงสาวร้องเสียงหลงก่อนจะเซล้ม แก้มข้างหนึ่ง บวมแดง หมดสติไป

'เจ้าตีนางทำไม นายท่านกำลังรอให้พวกเราพาตัวนางออกไปอยู่นะ'

สตรีผู้ถูกกักต้อนหน้าบูดบึ้ง เอ่ยอย่างไม่พอใจ 'ใครใช้ให้นางบ้านี้กักขังเล่า!'

'คราวนี้ลำบากแน่...'

คนทั้งสองทำสีหน้าบึ้งยาก หนึ่งในนั้นพลันเหลือบไปเห็นเด็กน้อยที่แอบอยู่ตรงมุมห้องอย่างตื่นตระหนก แหวตนางไหววูบ ก่อนจะหันไปกระซิบกับอีกคน

'อะไรนะ...ไม่เหมาะกระมัง'

'ก็แค่ของโสโครก ไม่มีผู้ใดใส่ใจเขาหรอก' สตรีนางนั้นเอ่ยเสียงเบา

ดวงหน้าของเด็กน้อยยังเปรอะไปด้วยน้ำตา เขามองสตรีทั้งสองซุบซิบกันไปมา ทันใดนั้นก็มีคนหนึ่งยื่นมือเข้ามาลากตัวเขาออกไป

'ปล่อยข้านะ...'

สตรีทั้งสองสบตากัน ก่อนจะเอ่ยปลอบเสียงนุ่ม 'เจ้าอยากออกไปจากที่นี่มิใช่หรือ ป้าพาเจ้าออกไปดีหรือไม่'

'ใช่แล้ว เจ้าจะได้ออกไปเที่ยวเล่น กินให้อิ่มหนำอย่างไรเล่า'

เด็กน้อยส่ายหน้าเบาๆ แม้จะยังไม่รู้ประสาแต่ก็ได้โง่งง เขารีบเอ่ยตอบเสียงค่อย 'ท่านแม่บอกว่าข้าออกไปจากห้องไม่ได้' *ท่านแม่บอกว่าผู้คนข้างนอกไม่อยากเจอเขา*

'แม่ของเจ้ากำลังป่วย นางไม่อาจขังเจ้าไว้เช่นนี้ได้ชั่วชีวิตหรอก' สตรีนางหนึ่งล่อหลอกเขา 'พวกเราจะพาเจ้าไปพบนายท่านผู้มีอำนาจสูงสุดของที่นี่ วันนี้นายท่านอารมณ์ดีมาก เจ้าอยากได้อะไรก็เอ่ยขอกับนายท่านได้เลย'

เด็กน้อยมองพวกนาง สีหน้าเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย ตั้งแต่จำความได้ เขาก็อาศัยอยู่ในห้องเก่าๆ นี้มาตลอด บางครั้งจะแอบออกไปเล่นที่ห้องเก็บพืนด้านข้าง หรือไม่ก็แอบอยู่ตรงมุมห้องครัว มองคนยกอาหารเดินไปมา ถ้าหากนายท่านผู้นั้นมีอำนาจอย่างที่พวกนางว่าจริง เขาก็อยากขอให้ตนกับมารดา

ย้ายไปอาศัยอยู่ในห้องที่ไม่มีม็กลิ้นอัป อบอูน และตึกว่าที่นี้

ครั้นเห็นเด็กชายไม่ต่อต้านอีก สตรีทั้งสองนางก็รีบอุ้มเขาเดินออกไปจากห้อง

เขาถูกแปลงโฉมเสียใหม่ เปลี่ยนไปสวมเสื้อผ้าสะอาดสะอาดอัน จากนั้นก็ถูกพาไปยังชั้นบนของหอที่หุรหุราตระการตาแห่งหนึ่ง

เรื่องหลังจากนั้น เขาจำได้ไม่ครบถ้วนนัก มันเหมือนภาพวาดที่บิดเบี้ยวเหมือนตัวอักษรที่ไม่เป็นระเบียบ เหมือน...ดินแดนแห่งจินตนาการที่ไม่มีอยู่บนโลกมนุษย์

ครั้นนายท่านที่พวกนางเอ่ยถึงได้เห็นเขาก็ตกตะลึงอย่างมาก ในความตกตะลึงนั้นมีความยินดีปรีดา อีกฝ่ายร้องเรียกเขาคำหนึ่ง ฟังแล้วคล้ายจะเป็นชื่อของหญิงสาว หลังจากนั้นนายท่านก็สั่งคนให้เตรียมอาหารหลายอย่างให้ปรนนิบัติเขากินข้าว ให้เตรียมน้ำอาบพร้อมกับเครื่องหอมชั้นดี ปรนนิบัติเขาอาบน้ำ จากนั้นยังเรียกสตรีนางหนึ่งเข้ามาช่วยสางผมถักเปียให้เขาอย่างดี

นายท่านผู้นั้นเอนกายอยู่บนเตียงเตาที่อยู่ด้านข้างตั้งแต่ต้น ระวังที่มองดูก็จิบสุราไปด้วย กลิ่นสุรายิ่งนานยิ่งเข้มข้น

เด็กน้อยเปลือยกายแช่อยู่ในน้ำอุ่น ไม่นานก็รีบลุกขึ้น บอกว่าจะไปปลดทุกข์

และนับจากตรงนั้น ดินแดนแห่งจินตนาการก็เริ่มเปลี่ยนไป กลายเป็นนรกบนดิน

นายท่านโบกมือสั่งให้สตรีในห้องรีบถอยออกไป ก่อนจะถือถ้วยลายครามเดินโงนแงนเข้ามาอย่างเบิกบานใจ คุกเข่าลงข้างอ่างน้ำ แล้วยกถ้วยลายครามขึ้นรองตรงกลางระหว่างขาของเขา ออกคำสั่งให้เขาปลดทุกข์ใส่ในถ้วย

เขาส่ายหน้าไม่ยินยอม สีหน้าของนายท่านเปลี่ยนไปโดยพลัน เขาคาดไม่ถึงเลยว่านายท่านผู้มีอำนาจจะยื่นใบหน้าเข้าหาส่วนนั้นของเขา ใบหน้ายิ้มแย้มนั้นหลอกล่อให้เขาปลดทุกข์ ปลายลั่นแลบออกมาพลงพ่นลมหายใจอุ่นร้อนไม่หยุด พุดหลอกล่อไปมา ก่อนจะอำปากอมส่วนนั้นเข้าไป!

"อย่านะ!"

เสียงทุ้มต่ำตะโกนก้อง เด็กหนุ่มคนหนึ่งผุดลุกขึ้นจากเตียง หอบหายใจไม่หยุด เหงื่อเย็นผุดขึ้นทั่วร่างกาย เขากุมขมับอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะค่อยๆ ลงจากเตียง รินน้ำดื่มพลางนั่งสงบสติอารมณ์อยู่ที่ข้างโต๊ะ

เขาไม่ได้คิดถึงความทรงจำที่เป็นดังเนื้อร้ายน่ารังเกียจนั้นมาหลายปีแล้ว เขาหลังคิดว่าตนจะสลัดมันทิ้งไปได้เสียอีก แต่ทว่าความฝันกลับย่ำเตือนอย่างชัดเจนว่าไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าไร เขาก็ยังเป็นเด็กน้อยที่สกปรกโสมนมไปทั้งตัวคนนั้น

บานประตูพลันถูกผลักเปิดออกเบาๆ

เด็กหนุ่มไม่แม้แต่จะขยับ ด้วยรู้ว่าผู้มาเป็นใคร เขาเอ่ยถามเสียงแหบพร่า "ข้าทำท่านตื่นหรือ"

คนผู้นั้นเดินมาอยู่ข้างๆ เด็กหนุ่ม ก่อนจะนั่งลงแล้วยื่นมือเข้ามาหวังจะจับเหียงบนหน้าผากให้ ทว่ากลับถูกปิดออก

"อย่าทำให้เสื้อผ้าของท่านต้องสกปรกเลย"

ในความมืด ดวงตาของผู้มาวูบไหวเปล่งประกาย น้ำเสียงอบอุนดังขึ้น "ข้าไม่เคยรังเกียจว่าเจ้าสกปรก"

เด็กหนุ่มได้ฟังก็อบอุนในหัวใจ อุดอ่อยขึ้นมาคำหนึ่งไม่ได้ "นายท่าน"

"บอกแล้วมิใช่หรือ ว่าอย่าเรียกข้าว่านายท่าน" คนผู้นั้นคว้ามือเขาไว้

เด็กหนุ่มก้มหน้าหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเรียกใหม่อีกครั้ง "พี่สาม"*

"ข้านอนไม่หลับ เจ้าอยู่คู่เป็นเพื่อนข้าที" ชายผู้ถูกเรียกว่าพี่สามเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุน

เขารู้เจตนาของอีกฝ่ายจึงรีบส่ายหน้า "พี่สามกลับไปพักผ่อนเถิด อีกประเดี๋ยวข้าก็จะนอนแล้ว"

คนผู้นั้นลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินไปล้มตัวลงนอนบนเตียงของเขา พุดติดตลกว่า "ที่นอนของข้าเพิ่งเปลี่ยนฟูกใหม่ ข้าไม่ชอบกลิ่น"

* ในสมัยราชวงศ์ชิง มีการใช้ภาษาแมนจูในการเรียกตำแหน่งองค์ชายหรืออาเกอ '阿哥' ซึ่งพ้องกับภาษาจีน คำว่าเกอ '哥' ที่แปลว่าพี่ชาย

"โชคดีที่เตียงของข้าเก่าแล้ว" เด็กหนุ่มผ่องคนลายลง ก่อนจะตามไป
นั่งตรงขอบเตียง ระหว่างที่ลั้งเลอยู่ก็ถูกดึงให้ล้มตัวลงนอน

คนทั้งสองนอนไหลซนไหลล่ ท่ามกลางความมืดยามราตรี ได้ยินเพียง
เสียงหัวใจเต้นเท่านั้น

"ข้าไม่ควรให้เจ้าไปสอดแนมในวังขององค์ชายสิบ" คนผู้นั้นถอนหายใจ

"ข้าก็กลับมาแล้วมิใช่หรือ" บางทีอาจเป็นเพราะได้เห็นองค์ชายสิบ
ใช้กำลังลวนลามเปี้ยเล่อ* น้อยกับตาตัวเอง จึงไปกระตุ้นความหวาดกลัว
ในส่วนลึกของจิตใจ ทำให้เขาฝันถึงเหตุการณ์เลวร้ายในอดีต

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ เงียบเสียจนเสียงเข็มตกลงพื้นก็จะได้ยิน
ทว่าคนทั้งสองที่นอนอยู่บนเตียงกลับไร้ความง่วงงุน เขาแต่จ้องมองเพดานห้อง

ฉับพลันหนึ่งในนั้นก็พลิกกาย ยื่นแขนโอบคนข้างๆ เข้ามากอด
ใช้เสียงแผ่วเบากระซิบที่ข้างหู "นับแต่นี้ข้าจะไม่ให้เจ้าจากไปไหนแม้เพียง
ครึ่งก้าว...หรือชีวิตของข้า"

* เปี้ยเล่อ เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยชิงซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ชั้นยศสูงสุด ได้แก่ ซินอ่อง จวินอ่อง เปี้ยเล่อ และเปี้ยจื่อ ตามลำดับ อาจเป็นบุตรของอ่องหรือองค์หญิง หรือฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งตามพระบรมราชวินิจฉัยและความดีความชอบ

บทสนทนาในห้องหนังสือ

สองดวงจิตที่พันผูก

จิงเฉิง เมืองหลวงอันรุ่งโรจน์แห่งต้าซิง ชาวบ้านต่างทำมาหากิน จับจ่ายซื้อของบนถนนกันอย่างคึกคัก

แสงแดดในฤดูสารทอบอุณหภูมิกำลังดี ณ วังอันงดงามซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่เงียบสงบ ตรงลานฝึกยิงธนูขนาดเล็กในมุมหนึ่งของสวนดอกไม้ด้านหลังมีคนผู้หนึ่งกำลังนำวคันธนู สองแขนเหยียดตรง ง้างสายธนูจนตึงแต่กลับไม่รีบร้อนยิงออกไป ดวงตาทั้งสองจ้องเหม็งไปด้านหน้า แวตาคมปลาบราวกับจะแทงเป้าหมายให้ทะลุ

จู่ๆ เรียวคิ้วก็ขมวดมุ่น คนผู้นั้นก้มตัว ก่อนจะคลายนิ้วออก ลูกศรพุ่งทะยานออกไปจนเกิดเสียง 'ฟิว' แล้วปักลงตรงกลางเป้าอย่างแม่นยำ

ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้น มือที่ถือคันธนูก็ค่อยๆ ลดลงข้างลำตัว ขณะเดียวกันก็ลูบไล้ตัวอักษรซึ่งแกะสลักอยู่บนคันธนูราวกับจมอยู่ในภวังค์ ปลายนิ้วไต่ไปตามรอยสลัก สัมผัสอย่างถี่ถ้วน

อักษรที่สลักอยู่บนคันธนูเป็นคำที่เขาคุ้นจนไม่อาจจะคุ้นไปมากกว่านี้ได้อีกแล้ว นั่นเพราะเขาเป็นผู้สลักมันลงไปเอง

คำว่า 'ชีว' ที่มาจากคำว่างามสง่า* หาใดเปรียบ

ดวงหน้าราวกับสลักเสลาแผยรอยยิ้มอ่อนโยน คำหนึ่งก็ได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลัง

* คำว่า 'งามสง่า' ในภาษาจีนคือ 'ชีวอี้' (秀逸)

"องค์ชายสาม แขนกรออยู่ที่ห้องหนังสือแล้วพะยะค่ะ"

เขาหันไปมองผู้ที่เดินเข้ามา ขานรับเสียงทุ่ม น้ำเสียงอบอุ่นเป็นอย่างยิ่ง
"ข้าจะไปเดี๋ยวนี้"

เด็กรับใช้สองคนเดินตามเจ้านายออกจากลานฝึกธนูไปยังห้องหนังสือ
องค์ชายสามฉลาดใฝ่รู้มาตั้งแต่ยังเล็ก เชี่ยวชาญกาพย์กลอน ปราดเบรื่อง
เขียนอักษร ความรู้กว้างขวาง จนฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งให้รับผิดชอบการเขียน
และเรียบเรียงตำรา ฮ่องเต้ไม่เพียงตรัสชมว่าลายมือของเขายอดเยี่ยม แต่ยัง
รับสั่งให้เหล่าองค์ชายทั้งหลายนำไปเป็นเยี่ยงอย่าง ด้วยเหตุนี้ลูกหลาน
แปดกองธงจึงเรียกเขาลับหลังว่าเป็นองค์ชายที่เปี่ยมราศีของปัญญาชน
มากที่สุด

เด็กรับใช้ทั้งสองมองตามเงาหลังสูงโปร่งของผู้เป็นนายขณะขอย่ำเท้าเดิน
ตามหลัง ไม่กล้าซักซำแม้แต่น้อยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดคลาดกับเจ้านาย ทุกคน
ต่างกล่าวกันว่าองค์ชายสามมีท่าทางราวกับบัณฑิตคงแก่เรียน แต่ความจริง
คำพูดนั้นไม่นับว่าถูกต้องทั้งหมด ชาวแมนจูอาจหัวหาญ องค์ชายสาม
ก็เป็นเช่นเดียวกัน นอกจากวรยุทธ์พื้นฐานแล้ว ฝีมือด้านยิงธนูก็เก่งกาจยิ่ง
ยามว่างมักจะเห็นเขาออกมาฝึกยิงธนูอยู่ในลานฝึก หรือไม่กี่ชั่วโมงออกไปยิงธนู
ที่นอกเมือง

ด้วยเหตุนี้มือที่ถือพู่กันพลิกหน้าตำราคู้่นั้นจึงเปี่ยมไปด้วยพลังกำลัง
ยามกำหนดก็จะเห็นช้อนนิ้วชัดเจนกว่าคนทั่วไป

"ฮ่องเต้เสด็จไปถึงคหาล่าชินแล้วหรือ"

องค์ชายสามเดินเข้าไปในห้องหนังสือพลางเอ่ยถามขุนนางทั้งสอง
ที่นั่งรออยู่

ด้านข้างมีเงาร่างอันแสนคุ่นเคยกำลังรินชาต้อนรับแขก ชุดคลุมสีขาว
สะอาดเมื่อสวมอยู่บนร่างนั้นยิ่งทำให้เนื้อผ้านุ่มนวลขึ้น ทั้งยังขับเน้นใบหน้า
ให้ดูหนึ่งสงบ ท่าทีเช่นนั้นคล้ายคลึงกับองค์ชายสามในวัยสิบปี ดูเหมือนบัณฑิต
น้อยที่ใส่ชื่ออ่อนเยาว์ผู้หนึ่ง

เด็กหนุ่มในชุดขาวผู้นี้ก็คือหฺวู่ชิว เขารู้สึกถึงสายตาของผู้เป็นนายมองมา

จึงเงยหน้าขึ้นสบตาด้วยครู่หนึ่ง แต่ไม่นานก็ก้มหน้า ตามองจมูก จมูกมองใจ พุ่งความสนใจไปที่การรินชา

"ใช่พะยะค่ะ เมื่อคำนวณเวลาดูแล้ว ควรจะเสด็จไปถึงตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน" ขุนนางคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ขณะเดียวกันก็ยิ้มบาง "ชาวที่ส่งมาเข้าวันนี้บอกว่าฝ่าบาททรงให้องค์หญิงห่าอภิเษกกับบุตรชายคนโตของเจ้าช่าเค่อจวินฮ่อง โดยงานอภิเษกจะให้จัดขึ้นปลายปีพะยะค่ะ"

องค์ชายสามพยักหน้า "ก่อนหน้าที่เสด็จพอจะทรงออกเดินทาง เพียงตรัสว่าจะให้จัดพิธีในปีหน้า มาตอนนี้กลับร่นให้เร็วขึ้นเสียแล้ว"

"ใช่พะยะค่ะ" ขุนนางผู้นั้นตอบรับ พิธีอภิเษกขององค์หญิงห่าปรับเปลี่ยนไปมาอยู่บ่อยครั้ง คิดดูแล้วก็น่าขันนัก แต่เพราะไม่อาจแสดงออกไปได้ ขุนนางจึงได้แต่พูดว่า "ก่อนหน้าที่ฝ่าบาทจะเสด็จออกเดินทางได้ทรงสับเปลี่ยนขุนนางตั้งแต่ชั้นต่ำลงไปหลายตำแหน่ง ได้ยินว่าทรงมอบเรื่องนี้ให้จิ้นเฟิงเป่ย์เล่อแห่งวังกงจิ้นออกไปจัดการพะยะค่ะ"

ครั้งได้ยินเรื่องนี้ องค์ชายสามก็รีบหันไปสบตากับหฺวู่ซิว ดูท่าชั่วอำนาจในราชสำนักกำลังลอบสับเปลี่ยนกันอย่างลับๆ

"ที่แท้ก็เป็นเขานี่เอง มีนาถึงได้รวบรัดกะทันหันเช่นนี้" องค์ชายสามเอ่ย "ได้ยินว่ามีคนถูกปลดจากตำแหน่งตั้งแต่เข้าตู่รู้ กระทั่งเสื่อผ้ายังไม่ทันสวมครบ ก็ต้องรีบวิ่งออกมารับราชโองการเสียก่อน เพียงแต่...คนที่ถูกสับเปลี่ยนตำแหน่งล้วนแล้วแต่บังเอิญเป็นพรรคพวกฝ่ายเดียวกันทั้งสิ้น จึงยากที่จะไม่ถึงดูตุความสนใจของผู้อื่น"

"นั่นสิพะยะค่ะ เกรงว่าคราวนี้ฝ่ายองครักษ์ทนายาทคงได้กระที่บเท้าเราๆ เป็นแน่"

"ไม่เพียงเท่านั้นนะพะยะค่ะ" ได้ยินว่าบางคนแปรพักตร์ หันไปเข้าร่วมกับหลี่กั๋วจู้ก็มี" ขุนนางทั้งสองเอ่ย

ครั้งได้ยินชื่อ 'หลี่กั๋วจู้' แววดตาขององค์ชายสามก็แปรเปลี่ยน เมื่อชำเลืองมองไปยังหฺวู่ซิวที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะหนังสือก็เห็นใบหน้าของอีกฝ่ายซีดขาวตามคาด มือที่กำลังจัดม้วนตำราลั่นสะท้านอย่างเห็นได้ชัด

องค์ชายสามหรือข้าราชการกับขุนนางทั้งสองต่อ ผ่านไปประมาณ ครึ่งชั่วโมง* คนทั้งสองถึงเอเยลา

ห้องหนังสือกว้างใหญ่เหลือเฟือขององค์ชายสามกับหู่ซิว ทว่าทั้งสอง ไม่มีใครเอ่ยคำใด หู่ซิวเรียงม้วนตำราบนโต๊ะให้เป็นระเบียบ เสร็จแล้วก็ ยึดกายขึ้น เดินไปทางประตู องค์ชายสามกลับรวดเร็วกว่า พอเห็นเขาคิดจะไป กรีบก้าวไปคว้ามือเขาไว้

"ข้าเพียงแต่จะเรียกคนให้ยกของว่างมาเท่านั้น" หู่ซิวเงยหน้ามอง "พี่สามคงจะหิวแล้ว"

อีกฝ่ายเมื่อได้ยินเขาเรียกพี่สาม สีหน้าพลันอ่อนโยนขึ้นมาก เขาค่อยๆ คลายมือออกพลงงอเอียงลงนุ่ม "อย่าเลย ข้าไม่หิว พวกเรามาคุยกันดีกว่า"

หู่ซิวตามใจเขา ตามไปนั่งลงที่ตั้ง เมื่อเห็นเขาจ้องตนตั้งแต่เริ่มแรก ก็อดยิ้มไม่ได้ "เหตุใดพี่สามถึงทำตัวราวกับหญิงชราเช่นนี้เล่า ข้าไม่เป็นอะไร จริงๆ มิจำเป็นต้องคิดมาก"

"ดูเจ้าพูดเข้าลี กล้าล้อเลียนข้าหรือ" องค์ชายสามยิ้มน้อยๆ ก่อนจะ รับประทานอาหารน้ำเสียงจริงจัง "ฮ่องเต้ทรงมีพระประสงค์จะลดอำนาจลี้วเอ๋อ ดู จึงสบโอกาสยกหลักฐันขึ้นมาใช้ประโยชน์เท่านั้น"

หู่ซิวแค้นเสียง แวดตาที่เปลี่ยนเป็นเย็นเยือกปรากฏความเกลียดชัง วาบผ่าน น้ำเสียงดูแคลน "กว่าจะทรงตัดสินพระทัยได้ก็นานเหลือเกิน ปล่อยให้เขาว่างอำนาจบาตรใหญ่อยู่ได้ตั้งหลายปี"

"ข้าสั่งให้คนลอบเก็บรวบรวมหลักฐานทุจริตของเขาเอาไว้แล้ว เห็นที คงต้องอาศัยโอกาสนี้โค่นเขาลงให้ได้" สายตาขององค์ชายสามไม่ยอมคลาดจาก ใบหน้าของอีกฝ่ายไปไหน

หู่ซิวสุขภาพเรียบบร้อย ในแวดตามักเผยให้เห็นความหลักแหลมเจดีย์वलาด ปกติยามอยู่ข้างนอกจะเป็นคนพูดน้อย จุดนี้ค่อนข้างเหมือนกับเขา ทั้งคู่ ต่างมีนิสัยใจเย็น ควบคุมอารมณ์เก่ง ปกติยามอยู่ในห้องหนังสือด้วยกันก็ ต่างคนต่างทำงานของตัวเอง ไม่ได้สนทนาใดๆ กันทั้งสิ้น แต่ไหนแต่ไรมา

* ี่ช่วยยาม หน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

เขาขึ้นขอความเจียบสงบอันงดงามนี้ ทว่าเวลานี้กลับอยากให้หฺรุษิวเอยอะไร ออกมา อะไรก็ได้ทั้งนั้น

"ข้าไม่ยอมให้พี่สามเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนพรรคนั้น กระทั่งลอบสืบสวน ก็ไม่ต้อง" หฺรุษิวส่ายหน้า "เพราะถึงอย่างไรฮ่องเต้ก็ทรงมอบหมายคนอื่น ให้ไปทำแล้ว"

"แต่ว่า..."

"ตอนที่ข้าอยู่ที่วังขององค์ชายสิบ เรื่องที่พี่สามคิดจะวางยาเป็ยเล่่น้อย ผู้้นั้น ข้ายังโกรธไม่หาย" หฺรุษิวพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ สีหน้ากรุ่นโกรธ

อีกฝ่ายรู้ว่าหฺรุษิวต้องการเปลี่ยนเรื่องคุยจึงยอมตามใจ ยิ้มพลางพูด "พูดถึงเป็ยเล่่น้อยผู้้นั้น ข้าฉวยโอกาสที่เสด็จพ่อไม่ได้ประทับอยู่จึงเฉงหาข้ออ้างให้เขาไม่ต้องมาตรวจทานตำรากับข้าอีก ป้องกันไม่ให้เขาบังเอิญเจอเจ้าในตำหนัก"

หฺรุษิวหัวเราะเบาๆ เอยอย่างไมใสใจ "ต่อให้ข้ายืนอยู่ตรงหน้า เขาก็จำไม่ได้หรอก"

เมื่อปีก่อน ก่อนหน้าที่จะแฝงตัวเข้าไปเป็นแขกในวังขององค์ชายสิบ เขาได้ใช้ยาที่ทำให้ผิวพรรณดำคล้ำ สีวกระชั้นเต็มใบหน้า รูปลิขิตจึงแตกต่างจากยามนี้อยู่มากโข หากไม่มีใครบอก ย่อมไม่มีทางเดาได้แน่ว่าเป็นคนคนเดียวกัน

"ลำบากเจ้าแล้วจริงๆ" โชคดีที่พื้นฟูกลับมาเป็นดังเดิมได้ มิเช่นนั้น ใบหน้างดงามนี้จะไม่สูญเปล่าไปหรอกหรือ

หฺรุษิวเพียงรับฟังอย่างสงบ ปีก่อนองค์ชายสามขับไล่เขาออกจากวังอย่างไมใยดี ตอนนีพอนึกขึ้นมา ในใจก็ยังเจ็บปวดอยู่ไม่จางหาย...

"ฮิวเออร์" องค์ชายสามเรียกชื่อเขาเบาๆ "จำเป็นต้องกำจัดหฺรุษิวผู้้นั้น ข้าจึงจะวางใจได้ หากเจ้าคิดจะขัดขวาง ก็นับว่าผิดต่อความผูกพันหลายปี ที่ผ่านมาของพวกเรายิ่งนัก"

"พี่สาม..." เขาตกตะลึง ได้แต่นั่งจันมองคนตรงหน้า ฮิวพริบตาหัวใจก็สั่นสะท้าน ม่านน้ำเอ่อกลอดดวงตา

ในห้องหนังสือ คนทั้งสองประสานสายตาคู่ใจสองดวงส่องลอยกลับไปหา
การพบเจอกันในปีนั้น ในคืนที่ชะตากรรมถูกเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล...

ร่างกายแหลกลสลาย

ดินรนแม่ไลฮิตหลังนอง

ลมหนาวโชยพัด ไบไม้ปดิบลิวไปทั่วฟ้า มันทลิกหมุนอยู่หลายที
ก่อนจะค่อยๆ ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ได้ตื่นไม่ปรากฏร่างเด็กน้อยคนหนึ่งวิ่งตามไบไม้ร่วงเล่นสนุกอยู่ตามลำพัง
ก่อนเขาจะพบรูเล็กๆ บนพื้น คล้ายเป็นที่อยู่ของพวกแมลง เด็กน้อยคุกเข่า
อยู่ด้านข้าง มองด้วยความสงสัยใคร่รู้

ช่วงเวลานั้นไบไม้หลายใบถูกลมพัดจนร่วงใส่หัวเขา นำรำคาญอย่างยิ่ง
พอเด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมอง ไบไม้สองใบก็หล่นลงมาใส่หน้าเขาพอดี เด็กน้อย
รู้สึกเจ็บจึงรีบขยับตัวหนีเป็นพัลวัน โชคดีที่ไม่มีไบไม้ร่วงลงมาอีก

ทันใดนั้นเขาพลันได้ยินเสียงสวบสวบ พอหันไปมองก็เห็นงูตัวยาว
สีน้ำตาลเลื้อยผ่านกองไบไม้ มุ่งมายังเขา เด็กน้อยหวาดกลัวคิดจะหลบหนี
แต่กลับเห็นงูตัวนั้นเลื้อยผ่านเขาไป ใช้ความเร็วปานสายฟ้าแลบพุ่งเข้าไปในรู
ที่เขาเพิ่งเห็นเมื่อครู่

ชั่วพริบตา งูตัวยาวเหยียดก็มุดหายเข้าไป ผีนจนทำให้รูเล็กๆ ขนาด
เท่าเหรียญสี่แปะ* ปริแตกออก

ภาพตรงหน้าเด็กน้อยพลิกกลับตาลปัตร หัวกับเท้าหมุนพลิกสลับ

เห็นๆ อยู่ว่างูตัวยาวเหยียดนั้นเลื้อยเข้าไปแล้ว เหตุใดมันถึงมาอยู่
ในร่างของเขาได้

* สี่แปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินล้ารด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าน้อยที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

เด็กน้อยหนึ่งไม่ซบับ ทันใดนั้นก็รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวแปลกประหลาดตรงร่างกายส่วนล่าง พุ่งผ่านเข้ามาถึงช่วงท้อง เขาตื่นตระหนกกลนลานเกิดอะไรขึ้น เจ็บยิ่งนัก! เจ็บเหลือเกิน ยิ่งงูตัวนั้นเคลื่อนไหวเท่าใด เขาก็ยิ่งร้องโอดครวญมากขึ้นเท่านั้น!

จากนั้นใครบางคนก็ปลดปล่อยน้ำร้อนลวกเข้ามาในช่องทาง อะไรบางอย่างทะลักออกมาจากปากทางเข้า เด็กน้อยกุมท้องกรี๊ดร้องด้วยความเจ็บปวด ทรมานราวกับร่างกายจะแยกออกเป็นซ้ายขวา ฐนุ่นไม่ได้รุกเข้ามาทั้งตัว แต่ทุกที่ที่มันสัมผัสก็สร้างความปลอดภัยปวดแสบปวดร้อนยากจะทานทน ไม่นานมันก็รีบถอยออก ก่อนจะบุกเข้ามาในปากของเขาแทน...

สรรพสิ่งแปรผัน เป็นสัญจรของโลกร หากฝันลิขิต ฟ้าดินจักต้องพิโรธ
ในสถานที่อันมืดมิดบนโลกหล้า กลับไม่เคยขาดเรื่องผิดบาป ราวกับ
นรกไร้ขอบเขต ไม่อาจเห็นเดือนเห็นตะวัน

ที่นั่นคือที่ไหน ข้ากลัวเหลือเกิน เจ็บปวดเหลือเกิน ท่านแม่รีบมาช่วยข้า
เร็วเข้า!

ลมหนาวพัดเข้ามาถึงในช่องท้อง เขาหนาวตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า เด็กน้อยค่อยๆ ฟันคั้นสติ จมูกได้กลิ่นเหม็นอับอันคุ้นเคยจึงรู้ว่าตนกลับมาอยู่ที่ห้องแล้ว เขาฝืนลืมตาขึ้น

เทียนเล่มเล็กส่องแสงอยู่ในห้องโถงโถง ท่านแม่นั่งหันหลังอยู่ตรงขอบเตียง บนโต๊ะจัดเรียงอาหารหลายอย่าง ทุกครั้งที่ท่านแม่หายไปครึ่งค่อนวัน หลังกลับมาก็จะมีคนยกข้าวปลาอาหารสมบูรณ์พร้อมมาให้ รวมถึงน้ำร้อนหนึ่งถึง

คืนนี้ ในห้องก็ปรากฏของแบบเดียวกัน ทั้งยังมีขนมหวานเพิ่มมาอีกหนึ่งจาน และเสื้อผ้าชุดใหม่ซึ่งวางอยู่ข้างเตียง

'ท่านแม่...' เขาเอ่ยเรียกอย่างกล้าๆ กลัวๆ

ครั้นได้ยินเสียงเรียก อีกฝ่ายก็สะดุ้งน้อยๆ แต่ไม่ยอมหันมามอง

เขาเองก็ไม่กล้าซบับ ราวกับงูตัวนั้นยังอยู่ในร่างของเขา มิเช่นนั้นโยเขาจะเจ็บอยู่แล้ว เขากัดมือตัวเอง สะอื้นเสียงเบาอย่างระมัดระวังด้วย

กลัวจะรบกวนถึงมารดา

เนิ่นนาน นานจนกระทั่งน้ำแกงถ้วยนั้นไม่มีไอร้อนอีก ในที่สุดมารดาก็หันมามองเขา

หวนนึกดูแล้ว เขาไม่เคยเห็นสีหน้าเช่นนี้ของมารดามาก่อน ช่างเงียบสงบและอ่อนโยนยิ่งนัก เขาเคยแอบหนีออกไปเที่ยวเล่นในคฤหาสน์ บางครั้งก็จะเห็นห้องสะอาดสะอาดที่วางพระพุทธรูปซึ่งมีสีหน้าเปี่ยมเมตตาอยู่ด้านในองค์หนึ่ง มารดาในยามนี้ก็เป็นเช่นนั้น ดูสว่างใสอย่างที่ไม่เคยเป็น

'ท่านแม่...' เขาเรียกเสียงเบา

อีกฝ่ายขยับมาอยู่ข้างกายเขา ลูบหัวเขาอย่างอ่อนโยน

'ท่านแม่ ข้ากลัว...' เขาป่วยแล้วใช่หรือไม่ ถึงได้รู้สึกเจ็บปวดไม่หยุดเช่นนี้ แต่เขากลับบอกไม่ถูกว่าเจ็บที่ใดมากที่สุด

ร่างอีกฝ่ายสัมผัสท่านเบาๆ แต่ไม่นานก็คืนสู่ความเงียบสงบ เนิ่นนานในที่สุดก็พูดขึ้น 'อย่ากลัว ลูกรัก'

เขาู้สึกได้ถึงความอบอุ่นระลอกหนึ่ง หวังเพียงให้มารดาปลอบโยนเขาไปอย่างนี้เรื่อยๆ

'ลูกรัก เจ้าคงจะหิวแล้ว กินข้าวก่อนเถิด' มารดาประคองเขาให้กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง ก่อนจะยกถ้วยกับข้าวเข้ามา เขาผินขมความเจ็บปวดค่อยๆ กลืนไปที่ละคำๆ

นี่เป็นมื้อที่เขากินอย่างเอร็ดอร่อยที่สุด เพราะมารดาบ้วนข้าวเขาเองกับมือ หลังจากนั้นมารดาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ ที่แท้เสื้อผ้าชุดใหม่ที่วางอยู่ข้างเตียงก็สำหรับเขานี่เอง

'ลูกรัก นอนเถิด'

เขาตะแคงตัวลงนอน มีมารดาคอยลูบหลังให้ ไม่นานก็รู้สึกง่วงงุน ก่อนหลับตาลงเขาคิดว่า หากร่างกายไม่เจ็บปวด เวลานั้นคงดียิ่งนัก แต่แค่นี้เขาก็พอใจมากแล้ว ไม่นานก็จมสู่ห้วงนิทรา

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร ความเย็นเยือกตรงหน้าอกค่อยๆ ปลูกเขาให้ตื่น 'ลูกรัก เจ้าไม่ควรเกิดมายังโลกใบนี้ เป็นแม่ที่ใจอ่อนเอง หากตอนที่

คลอดเจ้าแม่สังหารเจ้าเสีย เจ้าก็ไม่ต้องทนทุกข์อยู่บนโลกใบนี้...'

ท่านแม่พูดอะไรนะ เขาลืมตาขึ้นก็เห็นว่าเสื้อของตนถูกเปิดออก มารดา
นั่งอยู่ข้างเตียง แวตานั้นสงบ นิ่งสงบเกินไป!

'ท่านแม่...'

นางส่ายหน้า 'อย่าเรียกเช่นนั้น ต่อให้พบหน้ากันบนทางสู่น้ำพุเหลือง*
ก็ห้ามเรียก หากข้าเป็นมารดาของเจ้า เขามีใช้ต้องกลายเป็นบิดาของเจ้า
ด้วยหรือ ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย เหตุใดบนโลกใบนี้จึงมีเรื่องเช่นนี้ได้'

เขาฟังไม่เข้าใจ เพียงรู้สึกว่าดวงหน้าของมารดาคล้ายจะสว่างไสวขึ้น
อย่างไรอย่างนั้น แวตาดำแจ่มใสอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

'เจ้าอย่ากลัว เพียงหลับตาลงครู่เดียวเท่านั้น ทุกอย่างก็จะผ่านไป
ชาติหน้าอาจเกิดเป็นคนที่ยังผ่าเผย อย่าได้...อย่าได้เกิดมาเป็นปีศาจอีกเลย'

เด็กน้อยตะลึงงัน เขาเคยถูกผู้คนด่าทอมาหลายครั้ง ส่วนใหญ่มัก
ด่าเขาว่าน่ารังเกียจ หรือไม่ก็เป็นของโสภณ มีบ้างที่ด่าว่าเขาเป็นปีศาจ
แต่เหตุใดมารดาเองก็พูดเช่นนั้นเล่า

'ชาตินี้ไม่ถือโทษโกรธเคือง ชาติหน้าเจ้าจะได้สมปรารถนา ลูกรัก
เจ้าหลับตาเสียเถิด'

มารดาอบอุ่นอ่อนโยนอย่างยิ่ง เขาพยักหน้ารับอย่างเชื่อฟังก่อนจะ
หลับตา แผ่นนอกรู้สึกถึงสัมผัสบางอย่าง มือของท่านแม่เย็นนวล ทันใดนั้น
ความเจ็บปวดก็ปะทุขึ้น

เด็กน้อยลืมตาขึ้นด้วยความตระหนก เห็นมารดาที่อบอุ่นเปี่ยมเมตตา
เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน ดวงหน้าบิดเบี้ยว สีหน้าหวนหวาด ในมือถือ
มีดหันฝัก แทงใส่หน้าอกเขา!

ท่านแม่จะฆ่าเขา?! เด็กน้อยตื่นนอน ทว่ากลับถูกกดร่างไว้กับเตียง

'เดิมทีเจ้าก็เป็นปีศาจอยู่แล้ว ไยจึงไม่ตายไปเสีย!' นางคำรามเสียง
แหบแห้ง

'ท่าน...ท่านแม่! ข้ากลัวแล้ว! ท่านแม่ปล่อยข้าเถิด!' เขาร้องตะโกน

* น้ำพุเหลือง ตามความเชื่อของคนจีนคือยมโลก เป็นดินแดนแห่งผู้ล่วงลับ

แต่ถูกปิดปากเอาไว้

อีกฝ่ายไม่สนใจ รวากับไม่หลงเหลือสติก็คิดอยู่อีกแล้ว ร่างที่อยู่ตรงนี้มีเพียงเปลือกนอก สองตาของนางเบิกถลน เพียงพริบตามัดหันผักก็ลากจากหน้าอกลงมาถึงสะดือ เลือดสดๆ ไหลออกมาจากผิวเนื้อที่ถูกกรีด

อย่า! เขาไม่อยากตาย เขาทำอะไรผิดไปหรือ

'ขอโทษ ข้าขอโทษ ข้าผิดไปแล้ว ควรวหน้าข้าไม่กล้าอีกแล้ว ยกโทษให้ข้า...' เด็กน้อยรำให้พลางเอ่ยขอร้องไม่หยุด ทว่ากลับเห็นแต่คมมีดพาดผ่าน เขาพยายามดิ้นรนขยับขึ้น 'ไม่รู้จะไปเอาเรื่องแรงมาจากไหน สองเท้าออกแรงถีบ ตะหึงสาวให้ผละออกไป ก่อนจะตะเกียกตะกายลุกขึ้นจากเตียง

'โลกใบนี้ไม่มีที่สำหรับเจ้า!' นางกู่ร้อง เสียงสั้นจนฟังไม่เหมือนคน 'ปีศาจสมควรตายไปให้หมด'

เด็กน้อยเห็นมีดหันผักพุ่งเข้ามาอีกครั้งก็ถลนลานปิดป้องจนมือถูกฟันไปหนึ่งแผล เลือดกระเซ็นเปื้อนใบหน้า

'ท่านแม่! ข้าไม่อยากตาย! ไว้ชีวิตข้าเถิด!' เขาตะโกน ทว่าอีกฝ่ายเหมือนกับไม่ได้ยินแม้แต่น้อย นางรวากับถูกเลือดทำให้ขวัญกระเจิง ได้แต่นิ่งจันมองมือทั้งสองข้างที่แดงฉาน

เด็กน้อยกุมมือที่ได้รับบาดเจ็บ ขณะที่กำลังคิดจะร้องเรียก ก็เห็นนางถลึงตากว้างอีกครั้ง จ้องเขม็งจนน่าพรันพริ้ง เขาไม่กล้าดิ่งเลือก รีบวิ่งไปทางประตู

ลมวาทรีอันหนาวเหน็บตัดกับเลือดอุ่นร้อนที่ไหลออกจากหน้าอกแขนของเขาข้างหนึ่งตกลงข้างลำตัวอย่างไม่อาจควบคุม เด็กน้อยหนีออกไปทางประตูเล็กข้างห้องครัวที่ใช้ส่งผัก สองเท้าวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ตรงดิ่งเข้าไปในตรอกมืด ลมหายใจถี่กระชั้น ผีเท่าเขาเซื่องซำลงเรื่อยๆ ก่อนจะไม่ทันระวังสะดุดล้มลงบนพื้น เขาใช้แขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บพยายามคลานไปข้างหน้า ขณะที่ใกล้จะไปถึงถนนใหญ่ เร็วแรงก็เหือดหาย ได้แต่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น

เขาไม่อยากตาย เขาไม่ใช่ปีศาจ โลกใบนี้จะต้องมีใครสักคนที่ยอมรับเขา...

ก่อนจะลึ้นสติ เด็กน้อยเห็นกลุ่มหมอกสีขาว เมื่ออยากจะดูให้ชัดกลับ
ไม่มีแรงแม้แต่จะลึ้มตา ในที่สุดหัวก็ร่วงลงลึ้นสติไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624676.html>